

[Bente Juncker]

Det underlige er, at vi taler gang på gang om det herinde, men vi ved egentlig ikke, hvad der er det reelle behov, hvor mange børn der egentlig er på venteliste. Jeg lyttede meget nøje til ministerens tale. Hun vidste det heller ikke. Der var måske 30.000, der var måske 36.000. En nævnte 50.000. Jamen hvad er det egentlig, vi står og taler om? Hvad er det egentlig, vi skal løse? Jeg synes snart, det var på tide, at vi fandt ud af en eller anden model for, hvor stort det reelle behov er.

Jeg tror ikke på, at det er 30.000, jeg tror ikke på, det er det reelle behov, men det ville være rart, når vi taler om tingene, at vi vidste, hvor mange børn det egentlig handler om. Det er det, vi gang på gang strander på, og der er ingen, der rigtig ved det.

Jeg bebrejder slet ikke ministeren, at hun ikke ved det, det skal ikke forstås sådan, men det ville dog være rart, at vi, når vi taler om det, fik en eller anden model på et eller andet tidspunkt. Nu har vi talt om det i årevis herinde, godt nok med 1-1½ år imellem, og hver eneste gang er der ingen, der ved, hvad vi egentlig taler om.

For CD står det også lysende klart, at forældrene befinder sig på arbejdsmarkedet, og børnene kan ikke gå derhjemme, ergo skal de have en plads. Det er hele problematikken i det her. Vi mener ikke, at mødre eller fædre, hvis de ønsker at være på arbejdsmarkedet, skal gå hjemme og passe deres børn. Vi ønsker nogle gode offentlige og private pasningsordninger, hvor der er et varieret udbud af muligheder.

Jeg har godt nok bemærket, at ministeren sagde, at der for de 0-2-årige næsten ingen ventelister er. Men når man har overstået fødslen og har måske en kort barselorlov – man er jo ikke pligtig at tage det halve år – så ved man ikke, hvor man skal få passet sit barn. Problemet er der, fordi kvinden eller manden på det tidspunkt står midt i en karriere. De fleste får børnene lidt sent nu om stunder, dvs. først i 30'erne, midt i 30'erne, hvor de ikke kan frigøre sig mere end det halve år fra arbejdsmarkedet.

Det synes vi i CD er en skidt model. Vi kunne tænke os, at man i de unge år kunne spare op, så man kunne tage lidt fri, når man havde små børn, måske børn i børnehavealderen, simpelt hen lave en puljeordning i virksomhederne, som man selv sparer op til. Det er ikke noget med statspenge, det er ikke noget med, at virk-

somhederne skal betale, men så man simpelt hen kunne sige: Nu står jeg over for et problem. Jeg vil gerne være hjemme de næste fire år på halv tid. Så bruger man de penge, man selv har sparet op. Jeg vil gerne gentage, at der ikke er statspenge i det, og der er ingen virksomheder, der skal betale. Man skal selv kunne finansiere det.

Det synes vi ville være et godt supplement, når vi i øvrigt taler om ventelisterne, og det er givet, at det ville kunne give nogle flere pladser til dem, der er hårdt trængt, og hvor begge forældre er nødt til at arbejde på fuld tid.

Jeg er enig med SF's ordfører. Jeg tror også, at den socialdemokratiske ordfører nævnte, at det kunne være spændende, hvis vi herinde afsatte en lille bitte pulje på nogle millioner kroner til nogle udviklingsforsøg, som der ellers ikke ville være råd til ude i kommunerne, f.eks. hvor nogle pædagoger havde nogle spændende ideer, som måske var lidt dyre at afprøve, måske forældrene ikke ville være med til at betale det. Jeg synes, det var en god idé, at vi kiggede på sådanne ting.

Så har der været sagt meget om modulordninger, deltidspladser, private pasningsordninger. Jeg må nævne Søllerødordningen, som Centrum-Demokraterne fik vedtaget her i Tinget. Den synes jeg er alt for lidt udbredt.

Jeg kan nævne det idékatalog med dagtilbud, socialministeren har udgivet. Det synes jeg er udmærket. Jeg ser også meget gerne, at man går ind i nogle obligatoriske modulordninger. Problemet er bare, hvordan en obligatorisk modulordning skal se ud, for at det løser venteliste-problemerne. Man skal altså ikke forestille sig, at det, at børn kommer på halv tid eller totredjedel tid, lige pludselig giver en masse ekstra pladser ude i kommunerne. Ja, det kan give nogle pladser, men det giver vel næppe det antal pladser, der egentlig er brug for. Jeg vil igen erindre om, at vi ikke ved, hvor mange pladser der egentlig er brug for.

Så er jeg meget enig vedrørende virksomhedsordningerne, men jeg har forstået, at der mangler lovgivning for, at arbejdsgiverne kan etablere dem. Det har jeg hørt fra arbejdsgiver-side. Nu forstår jeg på debatten i dag, at det er i orden, men jeg har hørt, at arbejdsgiverne ikke har det nødvendige lovgrundlag til at udforme disse dagtilbud, og det finder jeg er en svaghed. Hvis det rigtig skal virke, så bliver vi nødt til at se på den lovgivning.